

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Tư, 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

Tôi muốn viết những dòng này để gửi thích cho con cháu, không biết ông bà cha mẹ mình thuở xưa, tại sao lại đứt dít nhau qua đây,

những cái sông như này để sinh sống? Các con, các cháu cũng đâu có biết rằng, trước đây, ba cũng không biết xứ Canada ra sao, chỉ học được qua bài dạy của ông Phạm Văn Lộc, giáo sư môn sử ở Trung học Le Myre de Vilers (Mỹ Tho) rằng xứ Canada thuộc châu Mỹ, ở tận miền Bắc Mỹ, về phía Nam giáp ranh với Hoa Kỳ, có 5 cái hồ lớn gọi là Ngũ Hồ, đó là hồ Superior, Michigan, Huron, Erie và Ontario. 5 cái hồ này mở ra dòng sông có tên là Saint-Laurent để đổ ra biển Đại Tây Dương ở phía Đông. Ba chỉ biết có vậy thôi.

Theo kinh nghiệm trong cuộc sống, chuyện gì mà lúc trước ta không biết, chúng ta sẽ có dịp được biết và biết một cách thông minh. Cũng như trước khi còn trẻ, tình cảm gặp một thiêu u để thoát qua trên đường, ta như thỏ, ngơ ngẩn đầu mà quá đẹp vậy, quên gì mình quen được với cô ta và làm cách nào để làm quen, những rồi mình sẽ có dịp được quen với cô gái đó và có khi trở thành người thân nữa là chuyện khác.

Những buổi chiều ngày 30 tháng 4 năm 1975, tôi nằm viết vào trên chiếc võng được mắc qua hai cây cột trong nhà xe để nghe những tin tức sách "Huyền Bí", chiếc radio để cạnh bên mình vang lên những câu đùa của bài hát "Những vòng tay lớn": "Tôi Bắc vô Nam nhìn liếc cánh tay...." Tác giả Trần Công Sơn, mặc dù không có đàn phở hoa, vẫn gọi được đến thánh giỗ miền Nam và các miền Bắc tất cả tâm hồn và tâm hồn của ông ta để hân hoan đón mừng giây phút đầu tiên cuộc chiến thắng mong đợi của người Cộng sản.

Tôi nghĩ, thôi rồi, đã không còn gì nữa rồi. Một nước là một đất nước. Nhưng, trước cơn thiên hồng ừ ừ rồi khi thành phố - đúng là "chợ nhợ chợ gạo", những oái oăm thay, giờ đây cũng là những người VN - tôi vẫn thấy được, niềm im lặng báo. Tại sao ta lại phải chợ và trở? Rồi tôi lại nghĩ thêm. Nếu họ vô thì họ cũng là những người VN, trong khi mình chỉ là một công chức quen, thì có gì đâu mà phải sợ. Rồi họ cũng phải cho người máy chính phủ hoạt động rồi, ai ở đâu làm việc ở đó... cho đến ngày nào mà họ thấy đã đến lúc phải rà soát lại bộ máy chính quyền cũ thì họ bắt đầu những cái cao cấp nhất còn lại cho đến những ai có "nợ máu với nhân dân" (theo tiếng của họ) đem ra tòa án xử tội. Hà chuyện phải chợ và trở, mà chợ đi đâu, không quen làm việc ai, không có những người tin, làm sao đây? Thôi đành phải đi xem sao, dù sao họ cũng là máu da vàng như mình.

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Tư,, 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

Vài hôm sau, tôi đang n&#m đ&#c "Huy&#n Bí" thì có m&#t em nh&# ỏ xóm phía sau nhà tôi (đ&# đ&#ng Ngô Tùng Châu, Gia Đ&#nh), c&#m cu&#n v&# h&#c trò và cây vi&#t chì đ&#n ghi s&# gà tôi nuôi đ&# l&#y tr&#ng, coi còn đ&# c bao nhiêu con. Rồi vài ngày sau n&#a, em này tr&# l&#i, lui cui đ&#m gà và h&#i tôi t&#i sao thi&#u m&#t m&#t con gà mái. Tôi b&#o nó đã ch&#t toi r&#i. Em nh&# nói nó ch&#t đâu đ&#a cho coi. Tôi tr&# l&#i r&#ng đã b&# vào bao nh&#a qu&#ng vào xe rác r&#i. S&# vi&#c này làm tôi liên t&#ng đ&#n nh&#ng l&#i đ&#n đ&#i r&#ng, s&#ng đ&#i ch&# đ&# CS, không dám ăn th&#t m&#t con gà c&#a mình nuôi, mu&#n ăn th&#t gà, ph&#i phi tang t&#t c&# lông và x&#ng gà, vì v&#y ăn th&#t gà cũng ph&#i ăn lén lút ban hôm ban đêm, k&#o hàng xóm bi&#t đ&#c mình ăn th&#t gà, h&# đi t&# cáo v&#i ph&#ng khóm thì r&#c r&#i. Nh&#ng l&#i đ&#n đ&#i này cho đ&#n hôm nay tôi m&#i bi&#t không ph&#i là l&#i đ&#n n&#a mà là s&# th&#t. Tr&# c&# đ&#y, vì là ng&#i Nam , tôi c&# t&#ng đó là nh&#ng l&#i tuyên truy&#n đ&# t&# C&#ng v&#y thôi, ch&# đâu đ&#n đ&#i nh&# v&#y.

M&#t tu&#n sau ngày gi&#i là "gi&#i phóng" này, tôi ra b&#n xe đò đ&# v&# Gò Công thăm ba má và các em tôi, nh&#ng tr&# c&# khi đi, tôi không quên đ&#n ph&#ng xin m&#t t&# gi&#y phép di chuy&#n. Khi tôi đ&#n b&#n xe ỏ Ch&# l&#n lúc 3 gi&# r&#i chi&#u thì ch&# còn chuy&#n xe cu&#i. Khi xe ch&#y đ&#n B&#c M&# L&#i, hành khách xu&#ng xe, lên phà qua phía bên kia sông là C&#u N&#i, thu&#c đ&#a ph&#n Gò Công. Hành khách l&#n l&#t tr&# lên xe ng&#i vào v&# trí c&#a mình. V&#a khi xe s&#p s&#a típ t&#c ch&#y v&# Gò Công thì có m&#t chú nh&#, vai mang súng dài, dài b&#ng c&# chi&#u cao thân hình c&#a chú, b&#o tôi xu&#ng xe vào tr&# s&# g&#n đó đ&# nói chuy&#n. Theo chú nh&# vào tr&# s&#, tôi đ&#c m&#i ng&#i đ&#i đi&#n v&#i chú trên m&#t chi&#c gh&#.

Chú có bi&#t chú đ&#c m&#i vào đây v&# t&#i gì không?

Đ&# th&#a (tôi ú ỏ, không bi&#t gi&#i c&#u ta b&#ng gì, vì c&#u ta có l&# còn nh&# h&#n tu&#i con trai c&#a tôi) đ&# th&#a... không bi&#t.

Cách m&#ng đã thành công r&#i mà sao chú còn... kém văn hóa quá.

Đ&# th&#a sao ỏ?

Chú có bi&#t r&#ng cách m&#ng không bao gi&# ch&#p nh&#n đ&# tóc dài nh&# chú không, đó là tàn đ&# c&#a M&# Ng&#y.

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s̄ u t̄ m
Thứ Tư:, 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

Đã tay lên s̄ phía sau ót c̄ a tôi, tr̄ i i, tôi có đ̄ tóc dài đầu, có du th̄ , du th̄ c gì đâu, ch̄ ng qua là vì nh̄ ng bī n c̄ l̄ n lao x̄ y đ̄ n đ̄ n đ̄ p c̄ tháng nay, tôi không chú ý gì đ̄ n vī c c̄ t tóc cho nên tóc tôi có h̄ i dài phía sau ót. Bī t n̄ u có gī i thích cho chú nh̄ này hī u, cũng v̄ y thôi, tôi đành im.

Chú ra kia h̄ t tóc r̄ i m̄ i đ̄ c đi.

Đ̄ th̄ a, ra đâu ?

Chú nh̄ h̄ t đ̄ u, làm m̄ t c̄ ch̄ h̄ ng v̄ phía tr̄ c tr̄ s̄ , bên l̄ đ̄ ng, b̄ o tôi ra đó đ̄ ng ch̄ . Vài phút sau, có m̄ t ông th̄ h̄ t tóc mang m̄ t h̄ p đ̄ ngh̄ và m̄ t chī c gh̄ đ̄ u, đ̄ n h̄ t tóc tôi cao lên cho h̄ p v̄ i "n̄ p s̄ ng văn hóa m̄ i". Ác n̄ i, khi móc túi tr̄ tī n xong, nhìn l̄ i th̄ y con đ̄ ng v̄ ng hoe. Vì chuȳ n xe tôi đi là chuȳ n chót, xe này đã ch̄ y v̄ Gò Công r̄ i, không l̄ c̄ bao nhiêu nḡ i nḡ i trong xe, đ̄ đ̄ i tôi sao? Tôi đành ph̄ i đi b̄ vào xóm trong, thuê bao m̄ t chī c xe lam đ̄ đ̄ a tôi v̄ thành ph̄ Gò Công, báo h̄ i c̄ nhà tôi hôm y, không hī u sao tôi v̄ quá tr̄ , lo l̄ ng ch̄ c có chuȳ n không may gì x̄ y đ̄ n cho tôi.

Tôi c̄ ḡ ng hòa mình chung s̄ ng v̄ i nh̄ ng con nḡ i m̄ i trong xóm, trong t̄ , trong khóm, trong ph̄ ng, t̄ vī c m̄ i tū n đi h̄ p hai l̄ n, nḡ i b̄ p xū ng s̄ n đ̄ ng nghe chú T̄ h̄ t rác và ch̄ Năm bán cá đ̄ trong xóm phía sau c̄ xá Thanh Bình gī i thích v̄ đ̄ ng l̄ i c̄ a cách m̄ ng, đ̄ nghe nh̄ ng bài d̄ y đ̄ i v̄ cách x̄ th̄ c̄ a nḡ i dân đ̄ i ch̄ đ̄ m̄ i đ̄ n vī c thi thō ng h̄ nh đ̄ c nghe các cán b̄ cao c̄ p xū ng nói v̄ tình hình chính tr̄ qū c t̄ nh̄ n̄ c "M̄ t R̄ ng" và n̄ c "M̄ t R̄ c" (Ch̄ Iran và ch̄ Irak mà h̄ đ̄ c là M̄ t R̄ ng và M̄ t R̄ c - vì h̄ l̄ m l̄ n gī a ch̄ "I" vī t hoa và s̄ M̄ t La Mã) là n̄ c anh em b̄ u b̄ n c̄ a chúng ta v.v... R̄ i còn sū t ngày ph̄ i nghe nheo nhéo bên tai, qua chī c loa đ̄ c giảng trên c̄ t đèn tr̄ c nhà, gī ng nói khó ch̄ u c̄ a cô x̄ ng ngôn nḡ i mī n B̄ c, nghe nh̄ ng b̄ n nh̄ c "Nh̄ có bác H̄ trong ngày vui đ̄ i th̄ ng", "Ai yêu bác H̄ Chí Minh h̄ n chúng em nhi đ̄ ng"... ra r̄ sū t ngày, t̄ sáng s̄ m đ̄ n gī a đêm khuya. R̄ i nh̄ ng v̄ đ̄ i tī n - th̄ c ra ch̄ là nh̄ ng v̄ ăn c̄ p tr̄ ng tr̄ n c̄ a nhà n̄ c - ḡ i là đ̄ i nh̄ ng h̄ ch̄ đ̄ a cho mình m̄ t ph̄ n nh̄ , còn ph̄ n l̄ n h̄ gī i. Khi nào có vī c c̄ n thī t, nh̄ ma chay, c̄ i h̄ i, ph̄ i làm đ̄ n có lý do chính đáng m̄ i đ̄ c nh̄ n l̄ i m̄ t s̄ ít tī n c̄ a chính mình, tùy theo nhu c̄ u. R̄ i nào là v̄ t̄ ch thu và có th̄ b̄ đi tù nh̄ ng ai còn gī nh̄ ng sách báo, băng nh̄ c, t̄ p nh̄ c mà h̄ ḡ i là văn hóa đ̄ i tr̄ y, báo h̄ i chúng tôi ph̄ i th̄ c sū t đêm đ̄ đ̄ t h̄ t bī t bao là sách v̄ , b̄ n nh̄ c in thành t̄ p, đ̄ c t̄ ng tiu gìn gī t̄ h̄ n 20 năm qua. R̄ i l̄ i n̄ n đ̄ i tī n thêm l̄ n n̄ a, đi làm th̄ y l̄ i, nghĩa v̄ quân s̄ ... Con trai tôi, m̄ i 16 tū i, cũng h̄ nh đ̄ á»£c gī y ḡ i đi làm nghĩa v̄ quân s̄ , m̄ c dù thông cáo nói 18 tū i tr̄ lên m̄ i b̄ kêu đi lính. Báo h̄ i th̄ ng nh̄ ph̄ i tr̄ n trong h̄ n̄ c c̄ n trên nóc nhà t̄ m m̄ i khi ph̄ ng khóm đ̄ n khám xét nhà đ̄ tìm nó, và tôi ph̄ i nói đ̄ i r̄ ng nó v̄ quê thăm bà n̄ i đầu n̄ ng. Và sau đó tôi gī i quyết m̄ t l̄ n cho đ̄ t

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Tư,, 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

khoát, b&#ng cách lo lót chính quy&#n m&#i &# Gò Công đ&#i tên và b&#t tu&#i trong khai sinh nó, cho không còn dính dáng gì t&#i tên cũ n&#a. Ai có h&#i, v&# ch&#ng tôi nói r&#ng th&#ng con trai v&# quê &# v&#i ông bà n&#i luôn.

Tính ra, chúng tôi đã s&#ng cho qua ngày tháng v&#i CS đ&#c 3 năm. Tôi đã xin t&# ch&#c, thôi la m vi&#c &# đài phát thanh t&# ngày 1-01-1975, nghĩa là đúng 4 tháng tr&#c khi CS vô, cho nên trong lý l&#ch, câu h&#i: Ngh&# gì, tôi khai là buôn bán. Buôn bán gì: Buôn bán thu&#c tây. Mà đó là s&# th&#t, t&# ngày thôi vi&#c &# đài Phát thanh, tôi v&# Gò Công, nh&# m&#t đ&#c sĩ b&#n đ&#ng tên đ&# m&# m&#t nhà thu&#c tây, nh&#ng ch&# ho&#t đ&#ng đ&#c có 4 tháng là ph&#i giao l&#i cho chính quy&#n y t&# s&# t&#i toàn b&# thu&#c men. Trong 3 năm đó, gia đình tôi làm gì đ&# sinh s&#ng? Tôi và đ&#a con gái đ&#u lòng đi đ&#y, kèm tr&# t&# gia, con ông cháu cha, con cái c&#a cán b&# cao c&#p, cha kèm Pháp văn, con đ&#y đ&#ng c&#m, v&# thì làm "hãng k&# ngh&#" s&#n xu&#t b&#t ni long n&#c ng&#t đông l&#nh, m&#i ngày s&#n xu&#t... vài ch&#c b&#t, đ&# bán cho m&#y đ&#a con nít trong xóm.

Ba năm trôi qua. M&#t đ&#p may đ&#a đ&#n, có m&#t bà b&#n cho bi&#t bà có quen v&#i m&#t ông n&#, nguyên là hi&#u tr&#ng m&#t tr&#ng Trung h&#c t&# th&#c &# mi&#n Tây, chán ghét ch&# đ&# m&#i, t&# ông đóng tàu đ&# v&#t biên. Còn thi&#u chút đ&#nh, ông mu&#n có ng&#i quen, ch&# đáng tin c&#y hùn v&#n đ&# hoàn t&#t chi&#c tàu. Quá đ&#i vui m&#ng, chúng tôi bán đ&# bán tháo t&#t c&# nh&#ng gì còn l&#i trong nhà, bao nhiêu t&# trang c&#a bà x&# cũng đem bán h&#t đ&# có đ&# 15 cây vàng n&#p cho ông ch&# tàu. Nào ng&# đây là m&#t v&# l&#ng g&#t c&#a CS. Chúng nó đ&#a ra m&#t tên cao ráo, đ&#p trai, không có dáng đ&#p c&#a b&#n lép râu r&#ng rú, m&#o nh&#n là hi&#u tr&#ng đ&# đ&# l&#ng g&#t nh&#ng ng&#á» i mù m&#, kh&# kh&#o nh&# v&# ch&#ng chúng tôi. Khi vào nhà tù Phan Đăng L&#u, h&#i ra m&#i bi&#t có nhi&#u ng&#i, ph&#n đông là ng&#i Vi&#t g&#c Hoa, cũng b&# l&#a đ&# l&#y vàng nh&# tr&#ng h&#p gia đình tôi. T&# hình dáng ông "hi&#u tr&#ng mi&#n Tây" này thì đúng nh&# boong. Th&#t ra ng&#i đó là tên Ba S&#n, cán b&# c&#a s&# Công an thành ph&#, mà nh&#ng ng&#i v&#t biên b&# b&#t, ai ai cũng bi&#t. &# tù 4 tháng ra, chúng tôi m&#c dù không còn m&#t xu dính túi, cũng tìm cách v&#t biên n&#a, vì không có cách nào s&#ng chung v&#i CS đ&#c. Gi&# đây, khi ng&#i vi&#t l&#i nh&#ng giòng tâm s&# này, tôi nghĩ, th&# không may ch&#t h&#t c&# gia đình &# đ&#i lòng bi&#n thì thôi, ch&# n&#u mà còn &# v&#i CS thì ch&#c gi&# này, m&# m&# hai v&# ch&#ng tôi đã ph&# rêu xanh,th&#ng con trai bây gi&# ch&#c xác c&#a nó đ&#c vùi l&#p đầu Ấ'ó &# bên Campuchia, còn 2 đ&#a con gái thì m&#t đ&#a bán &# ch&# tr&#i, đ&#a nh&# có l&# cũng l&#u l&#c đầu đó bên Đài Loan hay Đ&#i Hàn.

Nh&#ng tr&#i còn th&#ng gia đình chúng tôi. Sau nhi&#u ngày tháng đ&#p xe ra công viên Con Rùa &# đ&#ng Duy Tân đ&# thu l&#m tin t&#c cùng v&#i nhi&#u anh em khác, tôi may m&#n đ&#c th&#p tùng m&#t chi&#c ghe đánh cá c&#a m&#t ông ch&# ghe có t&#m lòng nhân đ&#o bao la, cùng v&#i t&#t c&# gia đình g&#m 5 ng&#i, v&#t biên mà không t&#n ti&#n. Tôi nghĩ, thôi bây gi&# phó thác tính m&#nh c&#a 5 ng&#i cho tr&#i đ&#t. Ch&#t thì ch&#t m&#t l&#t còn n&#u s&#ng thì v&#i 10 cánh tay c&#a 5 ng&#i, không th&# nào ch&#t đ&#c trong m&#t x&# s&# t&# do nào đó mà chúng tôi ch&#a bi&#t. R&#i tôi l&#i nghĩ, tr&#i đ&#t mệnh mông, th&# gi&#i bao la, qua đó - m&#t n&#i xa xôi nào đó mà mình không bi&#t - ch&#c gia đình mình s&#ng m&#t mình thôi, không có ai là ng&#i Vi&#t nh&# mình, không có đ&#ng bào đ&#ng h&#ng c&#a mình mà ch&# có ng&#i b&#n x&#. Nh&# v&#y, tuy bu&#n thì bu&#n th&#t nh&#ng không r&#c r&#i, yên &#n và an tâm h&#n. Nh&#ng nào ng&#, sau 29 năm l&#y n&#i này làm ch&# dung thân, cũng ch&#ng đ&#c yên thân, n&#u mình có m&#t tâm h&#n, m&#t t&#m lòng c&#a m&#t con ng&#i bi&#t suy nghĩ, bi&#t

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s̄ u t̄ m
Thứ Tư,, 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

phân gī i đī u hay, đī u qū y. Vì sao mình lī u ch̄ t đ̄ đi t̄ n̄ n, lī u ch̄ t đ̄ đ̄ n đây? Có ph̄ i vì b̄ n CS không? Th̄ mà chúng cũng không đ̄ cho mình yên. Nh̄ c̄ l̄ i th̄ i 1954-1975 cũng v̄ y. Đã phân chia ra 2 mī n Nam B̄ c, anh là CS, anh có ph̄ n đ̄ t mī n B̄ c c̄ a anh, anh lo chăm sóc dân anh, làm cho n̄ c̄ Xã h̄ i ch̄ nghĩa phía B̄ c c̄ a anh hùng c̄ ng lên, giàu m̄ nh lên, còn ph̄ n đ̄ t mī n Nam c̄ a chúng tôi, đ̄ chúng tôi lo. Nh̄ ng r̄ i mī n Nam nào có đ̄ c̄ yên đâu? Chúng gian manh, dùng s̄ c m̄ nh chī m đ̄ t luôn mī n Nam m̄ u m̄ đ̄ r̄ i cho đ̄ n ngày nay đ̄ a c̄ n̄ c̄ xū ng h̄ th̄ m c̄ a s̄ nghèo đói, trai đem thân đi làm thuê làm m̄ n x̄ nḡ i, gái đi làm dâu thiên h̄ i các x̄ lân bang, còn riêng đ̄ ng c̄ m quȳ n thì tha h̄ c̄ p c̄ a dân lành đ̄ làm c̄ a riêng, đ̄ đ̄ u nḡ i dân th̄ p c̄ bé mī ng xū ng t̄ n cùng c̄ a chín t̄ ng đ̄ a nḡ c. Nh̄ ng r̄ i cũng ch̄ ng yên n̄ a. Chúng còn đ̄ a cánh tay dài lông lá c̄ a chúng v̄ n ra kh̄ p các n̄ c̄ có nḡ i t̄ n̄ n đ̄ tóm thâu thêm tī n b̄ c. Minh ch̄ y, chúng r̄ i t̄ theo, mình ch̄ y n̄ a, chúng r̄ i t̄ theo n̄ a. Ba nghĩ nay mai đây, khi ba m̄ nh̄ m m̄ t và xū ng âm ph̄ , cũng v̄ n còn ph̄ i ch̄ y tr̄ n CS n̄ a.

Nh̄ ba đã tâm s̄ i trên, ba t̄ ng đ̄ u r̄ ng đ̄ n m̄ t x̄ s̄ xa xôi nh̄ Canada này, gia đình mình ch̄ s̄ ng có m̄ t mình ī m̄ t th̄ tr̄ n h̄ o lánh nào đó. Ngày ngày, ba m̄ ra đ̄ ng cū c đ̄ t tr̄ ng rau, tr̄ ng cây ăn trái, tr̄ ng nho tr̄ ng b̄ p, s̄ ng yên ī n, bình d̄ cho h̄ t kī p nḡ i t̄ n̄ n. Có làm thì có ăn. Còn các con, các cháu thì l̄ n lên có công ăn vī c làm x̄ ng đáng, hít th̄ không khí t̄ do, t̄ ng lai t̄ i sáng tr̄ c m̄ t. Nh̄ ng cū c đ̄ i không đ̄ n gī n nh̄ mình nghĩ. Tuy r̄ ng chúng ta có đ̄ y đ̄ các th̄ v̄ t ch̄ t linh tinh, nhà xe m̄ i th̄ , c̄ m n̄ c̄ , bánh mì, b̄ s̄ a d̄ th̄ a, nh̄ ng v̄ phía trong t̄ n cùng tâm h̄ n, các nḡ i l̄ n tū i nh̄ ba m̄ , luôn luôn kh̄ c khō i. Nhìn xem, đ̄ ng bào mình, trong đó có thân nhân c̄ a gia đình mình, các chú các cô bên n̄ i. các dì các d̄ ng bên ngō i, cùng v̄ i con cái, anh ch̄ em chú bác, cô c̄ u c̄ a các con, còn ph̄ i s̄ ng cū c đ̄ i điều đ̄ ng, b̄ đ̄ n, áp b̄ c đ̄ i ch̄ đ̄ đã man c̄ a b̄ o quȳ n CS.

M̄ t hôm, tình c̄ ba h̄ i Đan Thi (bé gái, cháu ngō i 11 tū i c̄ a chúng tôi) r̄ ng ī trong l̄ p h̄ c có ai nói gì v̄ n̄ c̄ Vī t Nam không? Ba r̄ t đ̄ i nḡ c nhiên và th̄ t vui m̄ ng khi nghe Đan Thi tr̄ l̄ i r̄ ng:

Có, con có bī t v̄ n̄ c̄ Vī t Nam . Ph̄ i H̄ Chí Minh không ông ngō i? Il est méchant".
Ai nói v̄ i con nh̄ v̄ y?

Cô con nói.

Đ̄ a con nít 11 tū i mà nó còn bī t nói "H̄ Chí Minh, il est méchant" mà t̄ i sao nḡ i l̄ n - mà

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Tư: 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

là người tốt nên CS n&#a - l&#i đi ca tụng H&# Chí Minh, vinh danh h&# H&# là thánh nhân, là vua Nghiêu vua Thu&#n. H&#i nh&#ng k&# này không b&#ng đ&#a con nít sao? Nh&#ng người tốt nên mà ch&#y theo bám đít CS, h&#i h&# không có trái tim sao? Đ&#ng bào mình sống lao đao kiếp người nh&# kiếp c&#m thú &# bên nhà, trong khi nhà c&#m quy&#n thì ăn trên người tr&#c, thua cá đ&# c&# tri&#u dollars, tham những c&# b&#c t&# dollars, h&# không nhìn thấy sao? Còn đ&#i sống c&#a h&#, c&#a gia đình h&# &# đây, b&# thi&#u th&#n l&#m sao, mà h&# còn phải b&# đít gi&#c thù đ&# kiếp m thêm chút đ&#nh n&#a. Th&#t tình ba không hiểu người?

Chuyện của ba bây giờ không phải là chuyện nhà chuyện của, chuyện công ăn việc làm của bạn vì ba mẹ đã hiểu trí r&#i, còn các con đã khôn lớn hiểu r&#i, có công ăn việc làm đầy đủ, các cháu đã vào trường, tốt nghiệp lại sáng lớn tr&#c m&#t. Nếu không khó khăn gì của ba là chuyện bất công trong nước, chuyện chính quyền đàn áp người dân &# trong nước. Còn &# ngoài nước, ngay tại chính nơi đây, &# đ&#t tốt nên này, là chuyện mất sống người vô tâm, ích kỷ, không có trái tim, làm người tr&#c sống khổ đau của dân mình, bán rẻ lòng người tâm để ch&#y theo gi&#c thù - người kẻ mà h&# đã trở nên ch&#y ngày xưa - hiểu kiếp danh vọng hay tiền bạc gì đó mà chúng ta không thấy hiểu. May ra, các con, các cháu sống hiểu điểu này khi ba mẹ đã nhận mất. Họ gom góp tiền bạc &# người quốc, đ&#a v&# Việt Nam, nói là để giúp đỡ người người khổ đau, bệnh tật, người người đau có bệnh - hay họ bệnh mà vẫn làm vì đó là ch&# tr&#ng và m&#c đích của họ - rằng làm như vậy là công cộng thêm sức mạnh của bạn quy&#n để tiếp tục đề đầu đề của dân mình lâu dài hơn nên. Và họ cũng tiếp tục làm như vậy, tiếp tục quyên tiền &# họ &#i đem về nói là giúp đỡ người người khổ &# trong nước, người người cho đ&#n bao giờ? Có 50 năm nên hay có 100 năm nên, cũng vẫn còn chuyện này nên vẫn còn bè lũ rằng rú B&#c ph&#ng người mãi trên đầu trên của người người dân. Thấy tại ác mà không tỏ cáo là đ&#ng lừa dối tại ác; bệnh tật tại ác mà không chữa người, &#i còn y&#m tr&#, thì không là đ&#ng lừa nên, mà là... đ&#ng chỉ của người người gây ra tại ác. Họ có bệnh sống nghèo khổ, đói kém của dân mình tại đâu mà ra không? Nếu là người người nên chân chính, họ phải y&#m tr&# tiếp tục cho người người dám anh dũng đ&#ng lên đòi hỏi nhân quyền, tranh đấu cho tự do &# trong nước, tiêu diệt cái gốc gây nên sống đau khổ tr&#n miền của dân tộc. Trái lại, họ còn công tác với quân phá hại &# đ&#t nước b&#ng cách tiếp tay với bạn quy&#n CS, người người thì công tác hát hò làm MC, kẻ thì bán vé hát cho người người buổi đêm &#i do văn công CS ra nước ngoài trình diễn. Có người người đoàn tốt nên còn tuyên bố rằng họ không làm chính trị đ&# đ&#ng bên &#, làm người tr&#c sống khổ đau của dân mình. Vậy sống có mất của họ trên đ&#t tốt nên này do tại nguyên nhân nào mà ra vậy? Họ có phải là người người nên thật sống không? Việc đòi hỏi c&#m áo, tại do cho người người dân không phải là làm chính trị, người người là người người, ai cũng có lòng người tri, có trái tim, bệnh tật hay &# phải, chuyện tốt, chuyện xấu, để tranh đấu cho sống công bằng, không còn m&#m m&#ng bất công &# trong nước.

Ngày các con ra đi, đ&#a lớn nhất đ&#c 20 tuổi và đ&#a nhỏ nhất chỉ mới 13, các con của có sống hiểu bệnh tật như v&# Công sống và chính ba đây, ngày v&#t biên, dù đã 44 tuổi đ&#i, ba cũng của tha hiểu m&#y v&# Công sống. Bây giờ, nên ai hiểu ba Công sống là gì, ba trả lời &#ng Công sống là đem tất cả người sống gian dối, gian manh, &#a đ&#o, tàn ác... trên trái đất này công &#i, đó là Công sống. Không phải ba nói đ&# mà nói, người người đó là sống thật. Trong phạm vi bài viết người người này ba không thể giải thích hết về bài toán công &# trên (Gian dối + gian manh + &#a đ&#o + tàn ác = Công sống) để các con hiểu, người người tốt, sống trên mặt trời đ&#t tốt do này, các con sống hiểu tha nào là Công sống. Mất trong người người ca khúc của ba mẹ viết sau này, bài "Đ&#ng bạn quên tôi", trong đó có câu: "H&#i ai, tôi hiểu ai, tại sao tôi &# đây, tại sao tôi bị giam mãi trong 4 bậc tr&#ng này? Gia

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s̄ u t̄ m
Thứ Tư, 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

đình tôi đâu, con cháu tôi đâu, nhà c̄ a tôi đâu, mū n h̄ i ai, xin tr̄ l̄ i giùm tôi m̄ t câu". V̄ y, các con có bī t t̄ i sao gia đình mình ph̄ i trôi gī t t̄ phía bên kia đ̄ a c̄ u đ̄ n t̄ n phía bên này đ̄ a c̄ u, b̄ làng m̄ c, quê h̄ ng, b̄ quê cha đ̄ t t̄ , m̄ m̄ ông bà, b̄ thân nhân rū t th̄ t đ̄ s̄ ng trên vùng đ̄ t xa l̄ này không? B̄ i ai v̄ y? T̄ i ai v̄ y? N̄ u có câu tr̄ l̄ i r̄ i thì ba mong các con đ̄ ng bao gī quên lý do t̄ i sao chúng ta ở đây, và nuôi mãi trong lòng ý chí s̄ t đá c̄ a m̄ t nḡ i t̄ n̄ n chân chính, dù các con s̄ ng trên s̄ giàu sang phú quý sau này. M̄ t l̄ i khuyên ba ḡ i đ̄ n các con là các con đ̄ ng bao gī quên mình là nḡ i t̄ n̄ n C̄ ng s̄ n.

Các con yêu m̄ n,

Ngày hôm nay 8 tháng 9, ngày sinh nh̄ t c̄ a ba. 73 tū i đ̄ i, theo ba cũng là đã "th̄ " l̄ m r̄ i. M̄ t ph̄ n đ̄ i tr̄ c̄ đây c̄ a ba - kéo dài 20 năm - ba đã s̄ ng trong m̄ t ch̄ đ̄ bī t tôn tr̄ ng nhân v̄ , coi hai ch̄ "t̄ do" là quý giá, có phép làng lū t n̄ c, có an ninh lū t pháp, tuy r̄ ng "nhân vô th̄ p toàn" làm sao tránh kh̄ i nh̄ ng tr̄ ng h̄ p cá bī t c̄ a m̄ t s̄ nḡ i trong chính quȳ n làm bū n lòng dân. Nh̄ ng n̄ u đem so sánh v̄ i ch̄ đ̄ hī n t̄ i t̄ trong n̄ c, m̄ t ch̄ đ̄ mà gia đình mình đã may m̄ n thoát kh̄ i, thì là m̄ t tr̄ i m̄ t v̄ c. Ch̄ đ̄ cai tr̄ ngày nay là m̄ t t̄ p đoàn, không ph̄ i là nh̄ ng nḡ i cùng chung m̄ t giòng máu Vī t c̄ a mình, h̄ chī n đ̄ u đ̄ xua đ̄ u i th̄ c dân Pháp ra kh̄ i đ̄ t n̄ c, nh̄ ng h̄ h̄ i dân còn h̄ n th̄ c dân, h̄ hô hào "không gì quý h̄ n đ̄ c l̄ p t̄ do", nh̄ ng ai nói đ̄ n hai ch̄ "t̄ do" là vào tù. Có ai đ̄ i nào mà bè lũ c̄ m quȳ n l̄ i đi chī m đ̄ t c̄ a dân đ̄ làm c̄ a riêng, t̄ trên xū ng d̄ i, l̄ n tham nhũng theo l̄ n, nh̄ tham nhũng theo nh̄ . Có chính quȳ n nào l̄ i đ̄ a đàn ông ra n̄ c ngoài đ̄ làm lao công, làm thuê, làm m̄ n; có chính quȳ n nào bán ph̄ n̄ ra n̄ óc ngoài đ̄ làm nô t̄ , làm đ̄ đ̄ i m̄ ch̄ a? Có chính quȳ n nào l̄ i c̄ t đ̄ t c̄ t bī n dâng cho n̄ c láng gī ng đ̄ n̄ c này b̄ o v̄ cho h̄ đ̄ c t̄ n t̄ i, đ̄ c mãi mãi cai tr̄ và tī p t̄ c tham nhũng? Vì v̄ y, ḡ n 30 năm s̄ ng x̄ t̄ do mà ba cũng không th̄ y vui. Ch̄ vui đ̄ c m̄ t ph̄ n khi nhìn th̄ y các con các cháu có t̄ ng lai sáng s̄ a, s̄ ng ra kī p s̄ ng c̄ a con nḡ i, có t̄ do, nhân quȳ n, có lū t pháp b̄ o v̄ . Đī u không vui c̄ a ba là dù s̄ ng trong s̄ no c̄ m m̄ áo, nhà c̄ a yên vui, ba v̄ n nh̄ đ̄ n m̄ t quê nhà kh̄ n khó, đói nghèo vì m̄ t đ̄ ng c̄ m quȳ n vô l̄ ng, m̄ t lũ "buôn dân bán n̄ c" nh̄ nḡ i ta nói.

Dù cho ba có nh̄ m m̄ t bây gī , ba cũng không ân h̄ n gì c̄ , ba ch̄ bū n là không đ̄ c nhìn th̄ y m̄ t n̄ c Vī t Nam t̄ do, phú c̄ ng nh̄ các lân bang, m̄ t n̄ c Vī t Nam tôn tr̄ ng nhân quȳ n, có t̄ do th̄ t s̄ nh̄ các n̄ c tiên tī n. Nh̄ ng n̄ u mà ba có ch̄ t trong khi C̄ ng s̄ n v̄ n còn ch̄ m ch̄ trên ngôi báu c̄ a h̄ , b̄ ng linh h̄ n, ba s̄ v̄ VN - vì nh̄ các con bī t, t̄ 29 năm qua, ba ch̄ a h̄ nghĩ đ̄ n vī c đi VN - b̄ ng linh h̄ n, ba v̄ đ̄ vī ng thăm m̄ mã ông bà n̄ i, ông bà ngō i, thăm l̄ i n̄ i chôn nhau c̄ t rún c̄ a ba là làng Vĩnh H̄ u êm đ̄ m khi ch̄ a có bóng CS, thăm nh̄ ng nḡ i thân thū c, bà con hàng xóm láng gī ng ngày x̄ a.... S̄ ng trī n miên trong s̄ kh̄ c khō i, th̄ ch̄ t cho đ̄ c yên thân, vì h̄ i ai không có m̄ t l̄ n ch̄ t, đó là đī u ba mong l̄ c.

Ba các con.

Nói với các con

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Tư, 16 Tháng 12 Năm 2009 07:56

Ngày sinh nh&# t 73 tu&# i
8-09-2007
Lê Dinh